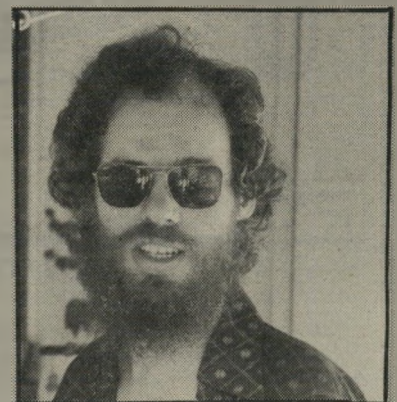

בעידודו של חבר ההגנה לכתת את רגלי בני מערכות העיתונות ולנסות למכור ציור. חיים איזק, עורך עיתון העולים הצעוק. אומר, היה הראשון שקנה ממנו עבודה אחרי כן עזריאל קרליבך ממעריבי וכך, תוך שבוע, היו שמונה עיתונאים שהזמינו אצלו עבודות.

ב-1962 עבר להארץ, ושם הוא עובד עד היום. מיום כהן ארצה פורסמו קרוב ל-100 אלף קריקטורות שלו. הקו הפוליטי שלו התגבש רק אחרי מלחמת ששת הימים, והיום לפי דרגשתו, הוא קצת שמאלה מהמרכז. הארץ בדיוק מתאים לו מבחינה זו.

פגמים במבט שני. לואג לא היה קל לבחור את הקריקטורה שתציג אתו. קודם כזה חמש מתוך כולן שתיים בנושא לבנון, אחת על מותו של שמחה ארליך, אחת על מנהיגותו הדועכת של פנחס בגין והאזן המוצנע כאן. מאד שאין, לפי רעונו, קריקטורה שיכולה לשקף את השנה כולה, הוא כזה קריקטורה ששמה את הנקודה על סוף השנה. בגין השאיר את כולם עם המינסיים למטה, הוא אימרו, והונושא המרכזי של השנה, כמוכן חוץ ממלחמת לבנון.

גם מבחינה ציורית היא טובה בעיניו. תמיד.

מרשיק

מושיק לין (מושיק): שרון הוא האחראי העיקרי לפרגריה

פוליטית על שבתת תופרי הפוזמקאות כדו נסציונת. אמן.

כל הזמן באבסורד. למושיק לא היה שום בעיה לבחור את הקריקטורה שתציג אתו. לפי רעונו, הנושא הגדול מכולם והכי מכולם היה, ללא ספק, מלחמת לבנון והמנו ששולם בחייראם. בדמותו של שרון הוא זה את האחראי העיקרי לפרגריה הזאת.

כמעט 60 אחוז מעבודותיו השנה עסקו בנוש לבנון. להיות קריקטוריסט פוליטי בישראל לחיות כל הזמן באבסורד. כאיש מיקצוע את מחנך את הידיים בהנאה על השפע הבלתי-ג של גידויים פוליטיים. אלא שאותם הגידו ממש הם טרגדיה אישית של אורח ישראל ואדם.

שילה

יעקב שילה (שילה): הימנע עדיין מוכר

להמשיך להיות קריקטוריסט פוליטי, אבל להגיע למצב שבו יוכל יום אחד לצייר קריקטורה

יעקב שילה בלי פקודו

קריקטוריסט הקבוע של מעריב - מאז נסע דוש ללונדון כדי להיות ניסט (המשך בעמוד 4)

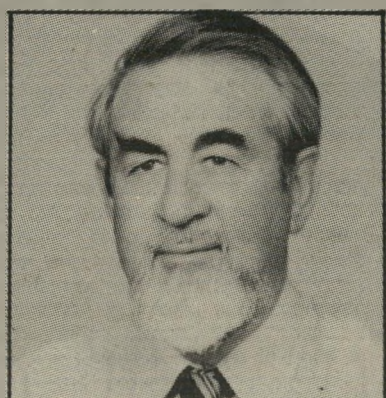

עם סינדיקט אמריקאי, שיפיץ עבודות שלו בכ-2000 עיתונאים בצפון-אמריקה - מה שקוראים בארץ 'פרץ החוצה' אין לו חלומות להיות צייר. החלום שלו הוא

במבט שני אני מתא פגמים כעבודות, כאלה שבלהט העשייה לא הרגשתי בהם.

בדרך-כלל אין הוא מרוצה מהדברים שעשה בעבר והוא מוסיף, אם יש דבר יותר מת מהעיתון של אתמול, זו הקריקטורה של אתמול.

מושיק לין: המתרגם

מייק

קריקטוריסט של דבר, מושיק לין, הוא והצעדי שבחבוחה. הוא נולד בקיבוץ נצר-סירני, שליך רחובות, לפני 33 שנים, והיו שם עד היום. למד ארבע שנים בבצלאל ואילו היה לומד שם עוד שנה, היה נחשב היום בוגר בצלאל.

כעבודתו בדבר הוא מגשים, למעשה, את הלום ילדותו. את שכרו הוא מכניס לקופת המשק ובתורנית שלו הוא מרדך ברוג לרישום וממנה על הכרות והמודעות של תורה-אוכל.

הוא מעורב בפוליטיקה יותר באופן ריגשי מאשר מיקצועי. הרברים מכאיבים לו והוא מתרגם את הכאב לציור. לא ממון התם על הוזה